

[Søren Olesen.]

og upåkrævede, og dels, at man opgav at finde frem til de besparelser, man havde håbet at finde. Når derfor venstre og de konservative i dag kritiserer den skattelettelse, man her giver, og ikke finder, at der er grundlag for en sådan lettelse, har det netop sin årsag i, at de to partier svigtede på de to punkter, jeg her har nævnt. Man havde stillet strenge krav om, at der skulle findes besparelser, ellers ville man ikke vedtage nogen lov om folkepension, men man opgav at finde besparelser, og man vedtog alligevel loven.

Hvis man ikke havde uddelt penge til de folk, som har indtægt nok i forvejen, og hvis man havde holdt fast ved kravet om besparelser, havde der i dag været et naturligt grundlag for en skattelettelse som den her foreslåede. Men når man ikke har skabt dette naturlige grundlag, mener jeg, at de to partier selv er skyldige deri, og vi fra vor side kan altså som sagt bifalde denne skattelettelse, da vi ikke har ansvaret for, at de betingelser, som måske kunne have været til stede, hvis man havde fulgt vort standpunkt med hensyn til folkepensionsforslaget, ikke er til stede.

Dernæst er der foreslået en lempelse for formueskattens vedkommende. Forholdet er jo det, at der for de fleste formuers vedkommende er svaret indtægtsskat af dem, og derfor finder vi heller ikke noget urimeligt i, at man her letter formueskatten for de mindre formuers vedkommende derved, at man hæver grænsen.

Om det nye afsnit i udskrivningsloven angående sparebeviserne vil jeg derefter gerne gøre nogle enkelte bemærkninger.

Man indførte i sin tid tøjskatten og de andre forbrugsbegrænsende foranstaltninger for at beskære befolkningens forbrug. Vi gik imod denne beskatning, fordi man efter vor mening, når man var klar over, at der var et for stort forbrug, hellere burde nedskære de offentlige udgifter og dermed sætte mindre beløb i omløb end ellers; derved ville der blive lagt en dæmper også på det private forbrug, idet man så fra privat side måtte bære de investeringer, der nu gives tilskud til. Men hvorfor søger man så at skjule sine hensigter? Når man er enig om, at man må rette et angreb mod befolkningens lønninger og begrænse dens forbrug

ved at pålægge øgede afgifter, hvorfor kan man så ikke lige så godt være brutal og sige, at der naturligvis ikke skal ydes nogen compensation, hverken i form af indregning i pristallet eller ved uddeling af disse sparebeviser? Vi mener, man skulle have ladet være med at gennemføre denne tøjsskat, så havde man heller ikke haft spekulationer med hensyn til pristallet. På den anden side mener vi, at når man vil gennemføre den slags, bør man naturligvis ikke narre befolkningen ved at sige, at det skal ikke indregnes i pristallet, for det vil det jo alligevel blive på en eller anden måde, det kan ikke undgås. Som sagt: vi mener, man lige så godt kunne være sine hensigter bekendt.

Nu har man i to år uddelt sparebeviser, som ikke har fundet nogen særlig taknemlig modtagelse hos befolkningen — og det er forståeligt — foruden at det koster store beløb at administrere denne ordning; disse mange penge kunne man have sparet skatteyderne for. Så står man over for spørgsmålet: når man nu har gjort loven om tøjsskatten permanent, vil man så fortsætte med at uddele disse sparebeviser også ud i fremtiden? Jeg kan godt forstå, at man er noget betænkelig derved; men ordningen er altså her foreløbig foreslået forlænget for et år endnu.

Jeg mener, man burde gå den modsatte vej, lade være at uddele nye sparebeviser og i stedet brænde dem, man allerede har uddelt; hvis man så samtidig ophævede tøjsskatten, tror jeg, hele befolkningen ville være tilfreds med en sådan løsning. Jeg tror, at de, der har fået sparebeviser, gladeligt ville udlevere dem, hvis de så samtidig kom af med tøjsskatten; befolkningen har jo nemlig ikke nogen større tiltro til, at disse beviser til sin tid vil blive indløst, medmindre man da går til at lægge nye byrder på befolkningen. Man må nemlig ikke være blind for, at dette at udstede sådanne sparebeviser kun er at udskyde vanskelighederne med hensyn til pristallet, og hvad der knytter sig dertil. Man udskyder vanskelighederne til senere hen, til et tidspunkt, hvorom man ikke ved, om der da er bedre betingelser for at udbetale disse beløb. Man kan egentlig forme det på den måde, at de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, man nu har